

Kázeň z ev. Služieb Božích, Bratislava Lamač/NK, 21. 9. 2025,
14. po Trojici, 10.00/18.00 h, ES: 365, 219, 235, A 61,
Ž 138, 1 - 8, téma kázne: **Nezabúdajme ďakovať**

Lukáš 17, 11 - 19: „¹¹ Keď sa (Ježiš) uberal do Jeruzalema, šiel cez Samáriu a Galileu. ¹² Ako vchádzal do ktorejsi dediny, stretlo sa s Ním desať malomocných mužov, ktorí zastali zďaleka ¹³ a pozdvihli svoj hlas, volajúc: Ježiši, Majstre, zmiluj sa nad nami! ¹⁴ Keď ich videl, povedal im: Chodte, ukážte sa kňazom! A keď šli, boli očistení. ¹⁵ Tu jeden z nich, vidiac, že je uzdravený, vrátil sa a silným hlasom oslavoval Boha; ¹⁶ padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval Mu; a bol to Samaritán. ¹⁷ Ježiš odpovedal: Či neboli očistení desiati? A kde sú deviati? ¹⁸ Nevrátili sa, aby vzdali Bohu chválu, iba tento cudzinec! ¹⁹ I povedal mu: Vstaň a chod'; tvoja viera ťa zachránila.“

Milí bratia a milé sestry!

Biblickým heslom pre dnešnú 14. nedeľu po Svätej Trojici sú slová zo Žalmu 103, 2: „Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a **nezabúdaj** na žiadne Jeho dobrodenia!“

Téma nezabúdania zaznieva aj z evanjelia o Ježišovom uzdravení desiatich malomocných. O tomto zázraku nám Písmo sväté nereferuje, aby sme sa čudovali alebo žasli. **Biblia tento mocný**

čin Pána Ježiša spomína ako znamenie, ktoré nám má ukázať, načo prišiel Ježiš na tento svet. Má nám ukázať aj čo všetko dobré pre nás vykonal a koná. „Nezabúdaj na žiadne Pánove dobrodenia!“

Božie slovo z L 17, 11 - 19 nám ono „Nezabúdaj“ pripomína v trojakom ohľade.

(1) Nezabúdaj na svoju chorobu

Z biblického príbehu počujeme o desiatich mužoch, ktorí ochoreli na **malomocenstvo. Išlo o hroznú chorobu**, ktorá v niektorých častiach sveta jestvuje dodnes. Má zlý priebeh. Chorému človeku sa na koži tvoria odporné vredy. V pokročilom štádiu ochorenia stráca chorý jednotlivé končatiny. Vďaka pokroku medicíny je dnes možné malomocenstvo zastaviť, no v biblických dobách znamenalo pomalú a trýznivú cestu k smrti. Okrem toho **boli malomocní kvôli svojej nečistote vylúčení zo spoločenského aj náboženského života**. Desiati malomocní muži si nerobili ilúzie o svojom stave. Zachovávali predpísaný odstup od ostatných ľudí. Ani k Pánovi Ježišovi sa neodvážili čo i len priblížiť, volali na Neho zďaleka. V zázračnom uzdravovateľovi z Nazareta videli posledný záblesk nádeje, a tak kričali: „Ježiši, Majstre, zmiluj sa nad nami!“

Dnes jestvujú aj iné ťažké choroby. Ak niekomu diagnostikujú napr. onkologické ochorenie, robí dobre, keď prosí Božieho Syna

o pomoc, ako desať mužov. No **nielen pre ľudí s podlomeným zdravím platí: Nezabúdaj na svoju chorobu!** Rovnako to aj pre všetkých ľudí, ktorí sú z lekárskeho hľadiska zdraví, aj pre tých, ktorým sa v živote darí. **Biblická diagnóza znie, že zmýšľanie ľudské je zlé od mladosti človeka** (1M 8, 21b). Všetci máme srdce, ktoré nemiluje Boha nadovšetko, ktoré Mu bezpodmienečne nedôveruje a neposlúcha Ho, ktoré Mu nepriznáva prvé miesto. Avšak podľa Božej vôle by to tak malo byť. Rovnako máme srdce, ktoré nie je láskyplné voči všetkým ľuďom, bez ohľadu na osobu. Ale podľa Božej vôle by to tak malo byť.

Je dobré, ak nezabúdame ani na túto chorobu hriechu. Je to životne dôležité. Ved' ak nám nikto nepomôže, táto choroba vedie k večnej smrti. Keby sme nemali chorobu hriechu, žili by sme večne, ale kvôli tejto chorobe sa každý z nás každý deň neúprosne približuje o 24 hodín k svojej smrti – aj keď si to možno neuvedomujeme tak jasne ako napríklad človek trpiaci rakovinou. Ak sa nám nedostane pomoci, kvôli tejto chorobe nakoniec skončíme vo večnej smrti, v konečnom, strašnom odlúčení od Boha. Blahoslavený ten, kto nezabúda na túto chorobu ani ju nepotláča, aj keď je spomienka na ňu bolestivá a ťažká. A **blahoslavený ten, kto vo svojej núdzi volá ako malomocní: „Ježiši, zmiluj sa!“**

(2) Nezabúdaj, ako ťa Ježiš uzdravuje

Nezabúdaj, že to môže a chce urobiť.

Dosvedčil to pri

desiatich malomocných. Pozrime sa, ako to urobil. Poslal ich na cestu. Povedal im: „*Chodte, ukážte sa kňazom!*“ Týmito slovami, touto výzvou ich poslal a tým v nich vyprovokoval vieru. Tých desať najprv ešte nezažilo uzdravenie. Ak sa však mali ukázať kňazom, malo to zmysel len vtedy, keď boli opäť úplne zdraví. Iba vtedy ich mohli kňazi podľa vtedajších predpisov vyhlásiť za čistých. Až potom sa uzdravení mohli znovu zaradiť do spoločenského a náboženského života. Desiati tomu uverili a vydali sa na cestu. Po nej zažili zázrak: stali sa čistými, úplne zdravými!

Nezabúdajme, že **Pán Ježiš nás uzdravuje aj od smrteľnej choroby hriechu.** Robí to podobne ako v prípade desiatich. Svojím slovom nás poslal na cestu viery, na ktorej sa uzdravíme. Už **porazil zlo, očistil nás od hriechu, odpustil nám a otvoril nám brány neba. Stalo sa to, keď Ježiš aj za nás zomrel na kríži a pre nás vstal z mŕtvych.** A nám – celkom osobne – sa to dostalo v našom krste. Už vtedy nám Pán Ježiš sľúbil, že nemusíme pre svoje hriechy zahynúť, ale daruje nám večný život. Pravdaže, aj teraz si vyžaduje našu dôveru, lebo aj ako pokrstení vnímame na sebe stopy smrti ako všetci ostatní:

starneme, slabneme, zabúdame a jedného dňa prestane naše srdce biť. Keď sme vierou prijali, čo nám Pán v krste daroval, môžeme vedieť, že ako Ježišovi učeníci neputujeme do hroznej konečnej vzdialenosti od Boha, ale k zdravému životu bez hriechu, bez utrpenia, bez smrti. Toto uzdravenie síce ešte nevidíme, ale máme kráčať po našej ceste s dôverou, ako desať malomocných, keď ešte boli nečistí.

Ak je táto naša viera slabá, potom vezdme, že **Ježiš vieru nielen vyžaduje, ale prostredníctvom svojho slova nám ju zároveň aj daruje. To je na Božom slove také zvláštne: pôsobí tak, ako vyžaduje.** Uzdravilo tých, ktorých vyzvalo, aby sa ako zdraví ukázali kňazom. A daruje vieru a blaženosť tým, ktorých vyzýva k zmene zmýšľania (pokániu) a k viere. Nezabúdajme, že **Ježiš nás uzdravuje svojim slovom. Preto sa usilovne zaoberajme Jeho slovom, na Službách Božích aj každý deň doma.** Potom bude platiť i pre nás to, čo Ježiš povedal tomu, kto sa obrátil: „*Tvoja viera (v Krista) ťa zachránila*“, pomohla ti. Aj nás urobila šťastnými.

Nie je to tak, že naša viera je niečo také úžasné, že nám môže pomôcť. **Viera znamená to, že prijímame liek, ktorý nám bol predpísaný.** Ak je napríklad niekto diabetik a ako liek by užíval iba sirup proti kašľu, nepomohlo by

mu to. Pomôcť mu môže len inzulín – ale musí ho užívať, inak mu ani ten nepomôže. **Jediným liekom proti našej chorobe hriechu je krv nášho Pána Ježiša Krista, preliata aj za nás na kríži.** Dnešné evanjelium to naznačuje: Uzdravenie sa stalo, keď Ježiš putoval do Jeruzalema, na ceste k svojmu utrpeniu a smrti. **Liekom je Kristova krv, ktorá nám pomáha a zachraňuje nás.** Musíme tento liek užívať, prijať ho vierou. V tomto zmysle je to viera, ktorá nám pomáha. Nezabúdajme užívať tento liek, ktorý máme k dispozícii v Božom slove a sviatostiach!

(3) Nezabúdaj ďakovať

Samaritán po uzdravení oslavoval Boha, pokľakol pred

Ježišom a poďakoval sa Mu. Je nám príkladom. Práve Samaritán, od ktorého by to vtedajší zbožní Židia najmenej očakávali. Avšak to, čo sa tu stalo, zažil Ježiš často: človek, ktorý nepatril do Božieho ľudu, vedel lepšie, čo sa voči Bohu patrí, ako deväť uzdravených Židov, ktorí sa už neukázali. To nás je napomenutím. Dajme si pozor, aby sme ľudí príliš rýchlo nezaraďovali do škatuliek. Nemyslime si, že máme spásu vyhradenú pre seba, že na ňu máme právo pred ostatnými. **Nikto nemá právo. U všetkých je uzdravenie čírou milosťou.**

Preto sa chceme stále nanovo radovať a ďakovať za úžasnú milosť, ktorej sa nám

dostáva, aj keď o tom, viacerí vieme už od detstva. Nechceme zabúdať ďakovať.

Ďakujme aj vtedy, keď 90% ľudí okolo nás to zanedbáva.

Dnes je to rovnaké ako vtedy: 90% ľudí zabúda, čo dobré im Boh urobil od ich narodenia a svätého krstu. Len menšina si to pripomína, ďakuje za to Ježišovi a oslavuje Boha. To, že 90% ľudí bolo nevďačných už v minulosti, nás nemôže upokojiť. Naopak, našou úlohou ako cirkvi Ježiša Krista je pripomínať im to. Na druhej strane nám toto poznanie dáva potrebnú triezvosť, aby sme nezúfali, keď si uvedomíme, že len malá hŕstka ľudí ďakuje Ježišovi každú nedeľu a každý deň; väčšina na to zabúda, stráca vieru a nakoniec nemá úžitok z toho, že je pokrstená.

My **nechceme zabúdať na vďaku**. Ako Samaritán chceme silným hlasom oslavovať Boha. Je na Službách Božích pri speve náš hlas počutelný, alebo na Službách Božích spravidla nie sme? Počuje naša rodina našu každodennú vďaku? Klakáme pred svojím Pánom - ctíme Ho prijímaním Večere Pánovej, ako to nariadil? Stávame sa vo svojom vnútri malými - pokornými pred svojím Spasiteľom, uznávajúc, že si Jeho lásku nezaslúžime? Nasledujete Pánovu výzvu „Vstaň a chod“? Zostávame vďační za Božie dary aj počas všedných dní? Vyjadruje sa naša vďačnosť Pánovi vo všetkom, čo hovorme a

konáme? - Ved' Mu máme ďakovať nielen ústami, ale aj srdcom a rukami! Nezapúdajme ďakovať Bohu, lebo srdce sa teší, starosti a temné myšlienky sa rozptýlia! „Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a **nezabúdaj** na žiadne Jeho dobrodenia!“ Amen.

Použitím myšlienok M. Kriesera: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**